

23.61x33.43	1	35 עמוד	המוסף - מעריב	03/11/2023	88125562-7
80790 - בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינון - 80790					

✉ nir_k@walla.net.il

המין החלש

ניר קיפניס

היום שאחרי

המחנה החילוני-ליברלי חטף סטירה כפולה: ממי שהוא האמין שיבוא יום ויהיה עמו שלום, ומהאינטלקטואלים ברחבי העולם, שמיהרו לחבק את הרוצחים במקום את הקורבנות. אחרי שנתפכת, נצטרך לחשב מסלול מחדש

יום שאחרי יהמו המסעדות, אנשים ירימו צייסרים מטפטים מעל שולחנות בר ואחר כך יתחבקו באחוות שיכורים. נשוב לע-סוק ביוקר המחיה: החל ממי שעבורם הוא כרוך בויתור על פריטים מעגלת הקניות בסופרמרקט, דרך מי שמקטרים על עלות החוגים לילדים במתנ"ס (אבל משלמים) ועד למי שמבכים את העלייה התלולה במחירי כרטיסי הטיסה.

עוד נשוב לחמוד, בכל המובנים: אחדים יעשו קומבינה על רשויות המס, אחרים יחפשו ריגושים "מהצד", שהרי זה עתה למדנו עד כמה ארעיים הם החיים. יש מי שמקווים שמהסבב הזה נצא מאוחדים ומתחשבים יותר - מהתור בקו-פת החולים ועד להשתלבות בתנועה, אבל בהחלט ייתכן שנהפוך למרירים יותר, ששים אלי קרב, לוחצים חזק יותר על דוושת הגז. לך תדע.

בנוף הפוליטי יתחולל מפץ גדול, גדול בהרבה מסלע המחלוקת "רק ביבי" או "רק לא ביבי", שכן האחרון סיים את תפקידו ההיסטורי. זו לא משאלת לב של מי שמאמין שהוא סיים אותו כבר לפני כשנתיים (עת חל הפיצול בין האינטרס האישי-משפחתי לזה הלאומי), אלא ניתוח קר של הנעשה במחנהו: עזבו הכל והביטו רק על הכסף - עוזבים אותו אנשים עם חושים עסקיים טובים, בעוד המצטרפים החדשים הם מהסוג שמשיקע במניה כשהיא מתחילה לרדת.

יש מי שמקווים שמהסבב הזה נצא מאוחדים יותר אבל ייתכן שנהפוך למרירים יותר

סוח ההבדל בין היהודי הגלותי, הנרדף והחלש, ליהודי החדש, הלוחם. האתוס הזה היה משותף גם למי שחשבו ש"בדם ואש יהודה נפלה, בדם ואש יהודה תקום", וגם למי שהעדיפו "למות או לכבוש את ההר". בשבוע שעבר ראו צאצאי שניהם את החזון בן 100 השנים נמכר תמורת שתי נושאות מטוסים וחבילת סיוע. ההייתה עצמאות ישראל אשליה בלבד?

ההבדל העיקרי בין שני המחנות, בוודאי בשנים הרא-

המלחמה מטלטלת את תיאוריית הקיום שלנו. לא עוד מיינסטרים שמייחל לשלום. מה במקומו? מוקדם לדעת. אבל ההבנה שכל הסכם עם ישות ערבית-מוסלמית אינו קונה אלא אשליות תהיה אחת מיסודותיו

שונות לקיומם, היה יותר לאומי-חברתי מאשר ביטחוני. ז'בוטינסקי הגה את תיאוריית קיר הברזל שלו, של-פיה חייבים אויבנו לקבל קודם כל את היותנו כאן כעובדה מוגמרת, בטרם ייכון כאן שלום. וראו זה פלא - מי שהוציאו את המדיניות הזאת אל הפועל היו ממשלות מפא"י לדורותיהן.

הניצחון הצבאי המוחץ ב-1967 אתגר את הלך הרוח הזה. התשובה המדינית של השמאל הישראלי (שהפך בינתיים ברובו לימין כלכלי-חברתי) להתעוררות הדתית-לאומית היה הסכם אוסלו. ההסכם הקטלני חדל להתקיים עת הושלם המסע הפלסטיני - מעלי הזית שבהם נופפו לעבר חיילי צה"ל, עת נחתם ההסכם, ועד לנפנוף הידיים המגואלות בדם שני המיי-לואימניקים האומללים שנחטפו למשטרת רמאללה.

רק שאפילו המחלוקת החריפה על הוויתורים שנכון או לא נכון לעשות למען השלום, הייתה טקטית בעיקרה: בשמאל פשוט האמינו שקיר הבר-זל שהגה האב המייסד של הימין הישראלי, כבר שריר ועומד - והושיטו מעברו יד לשלום עד שהוכשו.

המלחמה הזאת מטלטלת את תיאוריית הקיום המרכי-זית שלנו. לא עוד מיינסטרים שמייחל לשלום בניואנסים כאלה ואחרים (כשבן גביר מזה ועופר כסיף מזה, מושא-רים מוחץ לגדר). מה במקומו? מוקדם לדעת. אבל ההב-נה שכל הסכם עם מדינה או ישות ערבית-מוסלמית אינו קונה אלא אשליות (היזהרו מהסכם השלמונים הסעודי!) תהיה אחת מיסודותיו. זו בשורה נוחה יחסית, גם אם גובשה בנסיבות טרגיות, למי שביקש להתכנס פנימה, אל המסורת, אל היהדות, אל שבת אחים גם יחד, אבל גם אל "עם לבדד ישכון".

מה יעשו מי שביקשו להיפתח לעולם, להיות חלק ממהו גדול יותר? הם חטפו סטירה כפולה. הראשונה ממי שהאמינו שיבוא יום ויהיה עמו שלום - והשנייה מקבוצת הייחוס שלהם: האינטלקטואלים ברחבי העולם, שמיהרו לחבק את הרוצחים במקום את הקורבנות.

תמיד חשבתי שאסור לקונצנזוס הישראלי לוותר על זרם חשוב כציונות הדתית ולהפקיר אותו לתורת הגזע שניסחו כמה מהקיצוניים שברכניו. עתה הגיע הזמן להילחם על מי ששאפו מערבה, אבל ברגע האמת הוכיחו שהם החיילים הנאמנים ביותר שיכול עם לבקש. האם המחנה החילוני-ליברלי בישראל מסוגל לנסח מניפסט שיסתיים בשירת "התקווה" ולא ב"שיר לשלום"? ביום שאחרי יהמו המסעדות, צייסרים יטפטפו מעל ברים ועמם יחלפו מבטים של חברות, אהבה ואפיי-לו זימה. רק שאחרי שנתפכת, נצטרך לחשב מסלול מחדש. ♦